„IGAZ VÓT ÁM!”- EGY VÁLLUSI SUMMÁSASSZONY MESEVILÁGA

kiállításvezető a Balatoni Múzeum
időszaki kiállításához

II. FÜZET

A KIÁLLÍTÁS KÖZÖSSÉGI JELLEGE

Az *„Igaz vót ám!"- Egy vállusi summásasszony mesevilága* című időszaki kiállítás rendezése során küldetésnek tekintettük, hogy a tárlat kollektív alkotásként valósuljon meg. Célunk a múzeum közösségi jellegének érvényesítése volt, mert véleményünk szerint így válik organikussá abban a társadalmi környezetben, ahol hasznos szereplő kíván lenni.

A közösségi részvételen alapuló múzeum jelentése

A kultúra az identitásunk része. Életminőségünk szempontjából is meghatározó, hogy tartozzunk valahová vagy valakihez. A közösségi részvételen alapuló működés esetében nagyobb a lehetősége annak, hogy a polgárok a kultúra aktív részesei legyenek. [1]

A kiállítás egyik üzenete ez által, hogy a bemutatott szellemi néphagyomány nem csak archívumi adat, hanem élővé tehető érték is. Mindezt azzal a módszerrel ragadtuk meg, amit a közösségi múzeum Sheila Watson által megfogalmazott célkitűzése is képvisel.[2] A mesegyűjtést helyi kulturális örökségként értelmeztük, aminek reprezentációja a lokális közösség érdeke is. Ezért megszólítottuk a témában érintett helyi alkotó közönséget, hogy

1 Beke-Arapovics-Dóri 2019: 9-10. (Beke Márton-Arapovics Mária-Dóri Éva 2019 Miért jó a társadalmiasított módon való működés…? In Beke Márton-Arapovics Mária-Dóri Éva (szerk.) Módszertani útmutató közösségi részvételen alapuló működtetéshez. Szentendre: Szabadtéri néprajzi Múzeum. 9-12.)

2 Watson 2007. (Watson, Sheila 2007 Museums and their communities. In Watson, sheila (ed): Museums and their communities London- New York 1–24.)

aktív részvétellel kapcsolódjanak be a munkába. A feladatuk az volt, hogy értelmezzék és alkossák meg a vállusi summásasszony történeteit. Ebben a munkafázisban nem vett részt muzeológus, az alkotó közösség szabadon értelmezhette és valósíthatta meg a célt. A projektbe bevont csoport ez által a helyi örökség részesévé és egyben fenntartójává is vált. Ennek köszönhetően a kiállítás létrehozása nem kizárólag muzeológiai teljesítmény, hanem tárgyalkotó művészekből, mesemondóból és pedagógusokból álló cselekvő helyi közösség eredménye is.

AZ ALKOTÁSOK ÉS ÉRTELMEZÉSI LEHETŐSÉGÜK

Amikor rátekintünk egy demonstrációs tárgyra vagy alkotásra, annak értelmezése során nem csak egy gondolat juthat eszünkbe. Minden kiállított tárgyra igaz, hogy több jelentésréteget hordoz, ezért számos asszociáció juthat eszünkbe általa.[3] Elsősorban a tárgy anyagi minősége, tulajdonsága állandó és az a cél, amiért elkészült behatárolja a funkcionális jelentését.

Például egy szekér elsősorban az utazás lehetőségét juttatja eszünkbe. A kiállítótérben ugyanez a szekér viszont felidézheti a múlt egy időszakát, egy eseményt vagy utalhat a használóira. A muzeológia módszerei segítségével információkkal bővíthető a tárgy jelentéstartománya, ami nem kapcsolódik szorosan a funkcionális jelentésréteghez.

3 Bausinger 2005: 14.

Funkcionális jelentés:

A szekér az egyik legrégebbi közlekedési eszközünk

Kontextuális jelentés:

A helyváltoztatás igénye egyidős az emberrel, ezért a közlekedés eszközei az életmódot alapvetően befolyásoló tényezők. A közlekedés és a sebesség fogalma szorosan kapcsolódik egymáshoz. Egy kétlovas szekér 1500 kg teherrel 4 km/órás sebességgel tudott haladni. A kétökrös szekér 1000 kg súllyal 2,5 km/órát tett meg. A vasút megjelenésével a közlekedés sebessége 100 km/órára változott.

Gondoljunk csak bele, mekkora változásokat, lehetőségeket idézhetett elő ez a sebességkülönbség!

időérzékelés, időgazdálkodás átalakulása

Te milyen jelentést társítanál még hozzá?

.....

.....

1. **fejkendő** (ltsz.n.) • 2. **vállkendő** (84.4.2.) • 3. **szoknya** (71.103.3.) • 4. **fátyol** (2002.5.5.4.) • 5. **alsószoknya** (84.3.25.)

Asszociációim:

1
2
3
4
5
6
7
A SUMMÁSLÁDA TARTALMA

1. **cséphadarók** (83.11.1.2., 66.22.1.) • 2. **kasza** (83.62.5.) • 3. **gereblye** (58.1055.1.) • 4. **tisztálkodás és szabadidő eszközei: borotva** (magánygyűjteményből), **fenőszíj** (98.14.2.), **szipkák** (63.8.59.), **pipák, imakönyv** (2015.2.2.1.), **rózsafűzér** (ltsz.n.) • 5. **táplálkozás eszközei: kanál** (68.15.3.), **aratóbicskák** (90.14.11.;72.18.15.), **villa** (69.89.5.), 6. **lábbelik: bocskorok** (59.10.23; 59.10.36.;59.10.19.), **bőrcsizma** (87.7.76.1-2.) • 7. **utazóláda** (ltsz.n).

Asszociációim:

1. **vászoning** (75.95.57.) • 2. **tarisznya** (59.3.22.) • 3. **ráncolt gatya** (78.5.39.) • 4. **pitykés mellény** (71.79.1.) • 5. **csipkés gyermeking** (77.2.6.) • 6. **papi palást** (93.1.4.)

Asszociációim:

A tárgyalkotók tevékenysége azért izgalmas, mert a szellemi néphagyomány örökségét elevenítették fel saját alkotótechnikáikkal a varrással és fafaragással. Minden alkotó munkáját a kiállítás részeként, mint teljes értékű alkotást kezeltük. Arra törekedtünk, hogy a látogató kapcsolatba kerüljön az alkotókkal és alkotásaikkal. A ruhákat felpróbálhassa, a meséket nyugodt környezetben végig hallgathassa, a róluk szóló jeleneteket megtapinthassa.

A műalkotások esetében elsősorban az anyaghasználatból, a formavilágból és a készítéstechnikából eredően az **esztétikai** jelentésréteg az, ami először megszólíthat bennünket.

Ezen a síkon a tárgy szubjektív ízlésünket szólítja meg, kiváltva szimpátiát vagy ellenérzéseket. Amikor az alkotás kontextusba kerül, tehát hallható körülötte az a történet, amiből származik, ez a jelentés könnyen megváltozhat. A teknősbékává változott asszony esztétikai szempontból például lehet eleinte szokatlan, a történetet ismerve azonban humorossá, kedvessé válhat.

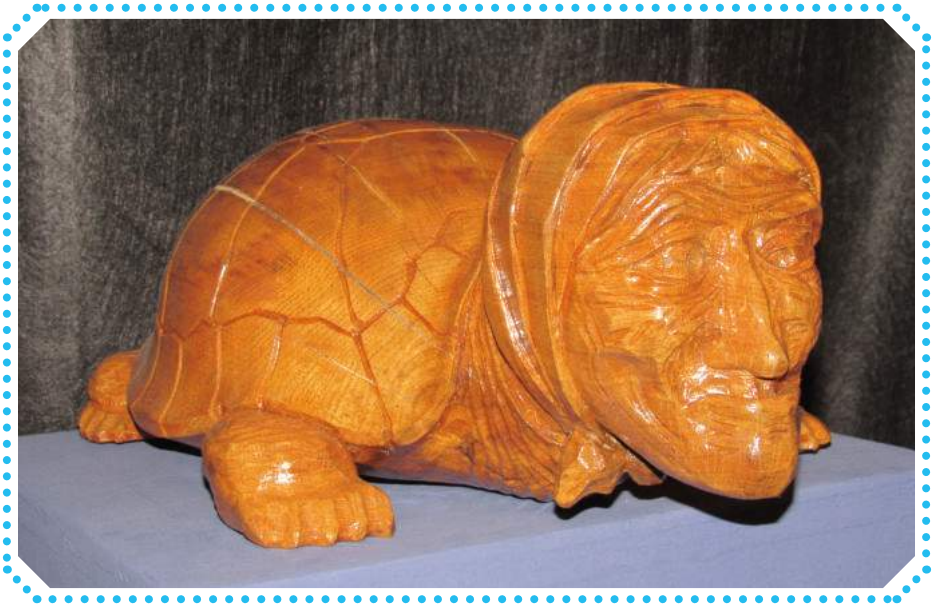

A jelentésrétegek legelvontabb dimenziója a **szimbolikus** sík. Ez az értelmezési tartomány olyan elvont képzettársításokat inspirálhat, amihez szükség van korábbi tapasztalatainkra, a kiállításban megszerzett ismeretekre és a tárgyal való kapcsoltra.

Az alkotások megtekintése során hagyjunk időt magunknak. Az asszociáció folyamatának segítségével engedjük, hogy minél több gondolat eszünkbe jusson. Ha többen nézzük együtt az installációkat, mindenki írjon egy listát arról, mi jut eszébe az alkotásokról. Hasonlítsuk össze, találunk-e egyezéseket!

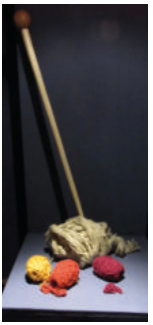
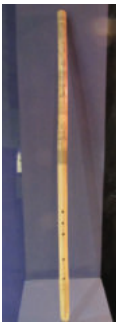
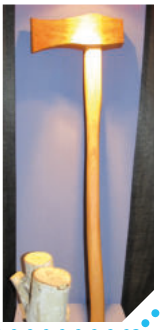

Asszociációim:

A KIÁLLÍTÁS MEGVALÓSÍTÁSÁBAN RÉSZTVEVŐ ALKOTÓK

HINTÓMÚZEUM ÉS RESTAURÁTORMŰHELY

TAKÁCS FERENC

1941.08.11-én született Keszthelyen. Mestervizsgát az asztalos KTSZ keszthelyi műhelyében szerzett asztalos-bognár szakon. A Helikon Kastélymúzeumban 2000 óta dolgozik, mint a hintórestaurátor műhely szakembere. Feladata a famunkákra irányuló felújítási munkák elvégzése. Munkásságának köszönhetően eddig közel száz lóvontatású jármű került ki kezei közül.

KOLLÁR IMRE

1948.11.27-én született Kőszegen. Közlekedés Gépészeti érettségit a szombathelyi Szavária Szakközép Iskolában tette le. Géplakatos szakmunkásként dolgozott, mint autogén és villany hegesztő szakmunkás. 2002-től a Helikon Kastélymúzeum hintórestaurátor munkakörben tevékenykedve a különböző fémmunkákkal kapcsolatos feladatokat végzi el. A meglévő és felújításra, restaurálásra szoruló alkatrészeket munkálja meg a megfelelő módon, valamint a hiányzó alkatrészek eredethű másolatait készíti el.

VARGA ZOLTÁN

1963.04.19-én született Keszthelyen. Agrármérnökként 2003-óta a Helikon Kastélymúzeum Hintómúzeumának vezetője.

2005-től irányítja a Helikon Kastélymúzeum Hintórestaurátor műhelyét. Fontos feladata a lovaskultúránkhoz kapcsolódó tárgyi és szellemi értékeinek felkutatása és azok megőrzése. Ennek ad otthont a Hintómúzeum kiállítása, melynek kurátora is. Feladatai között szerepel a fellelt lovas témájú tárgyak felújítása restaurálása, olyan színvonalon, hogy az a kiállítás elvárásainak megfeleljen.

Ennek a csapatnak a munkájának köszönhetően jött létre Keszthelyen, egy olyan a lovas kultúránkat a fogatos történetiséget kiemelve összeállított kiállítás, mely napjainkban már európai jelentőséggel bír.

KESZTHELYI BABAVARRÓ KLUB

A Keszthelyi Babavarró Klub 2009-ben alakult a Zala Megye Népművészetéért Alapítvány által fenntartott Keszthelyi Népművészeti Alkotóházban. Itt tartják foglalkozásaikat minden második csütörtökön. A résztvevők célja, hogy megismerkedjenek a magyarországi népviseletekkel és elkészítsék azok kicsinyített mását, maguk formálta textilbabákra öltöztetve.

A szakkörnek 9 tagja van, akik több országos pályázaton szerepeltek sikeresen (Országos Babakészítési Verseny, Magyar Kézművesség kiállítások, Betlehemi Jászol Pályázat), s gazdag kiállítási anyaggal szerepeltek a Balatoni Múzeum és a Goldmark Károly Művelődési Központ kiállításain.

A kiállítás ruhadarabjainak elkészítése nagy kihívást jelentett a csapatnak, de nagy szeretettel készítették. A szakkör tagjai remélik, hogy sok gyereknek (és felnőttnek) szereznek vele örömöt.

A varrásban részt vevő szakköri tagok:

TAMASIÁN JÁNOSNÉ

Nyugdíjas gyógypedagógus. Marcaliban él. Többféle kézműves tevékenységet próbált ki, és adott tovább tanítványainak. A legkedvesebb a szövés és a szalmafonás volt számára. Nyugdíjasként ismerkedett meg a keszthelyi Népművészeti Alkotóház első textiles táborában a népviseletes babakészítéssel. Ez a találkozás meghatározó volt, azóta keresi a különböző viseleteket, készíti az újabb babákat. A Keszthelyi Babaklub alapító tagja.

HORVÁTH LAJOSNÉ

Zalaegerszegről jár a foglalkozásokra. 2011 óta tagja a szakkörnek. Hihetetlen precizitással dolgozik, s tudását szívesen adja tovább a szakkör tagjainak, vagy a nyári babavarró táborok tagjainak.

FERGE JÓZSEFNÉ

Sármelléki nyugdíjas pedagógus. Jól ismeri a helyi népviseletet, a hagyományőrző Nőklub vezetője. A szakkör tagjaként nem csak népviseletes babákat, de fehérhímzéses viseletkiegészítőket, gyöngyösnecceket is készít. Babáin szívesen dolgozza fel a helyi népviselet formáit.

PÁPAI JÁNOSNÉ

Marcaliból jár a szakkörbe. Eleinte csak játékbabákat készített – öt lányunokája van – de már szívesen vesz részt a közös népviseleti babacsoportok megalkotásában is. Nagyon gyorsan, kitartóan dolgozik.

BAZSONYI GYULÁNÉ

Nyugdíjas óvónő. Még aktív dolgozóként jelentkezett egy játékbaba varró tanfolyamra, és „ott ragadt". Főleg a közös munkákban erős, de óvónői tapasztalatait szívesen kamatoztatja a Játszóházi foglalkozásokon és az Alkotóház gyermektáboraiban is.

SZILI GYÖNGYI

2018 óta tagja a népviseletes baba varró szakkörnek. Több alkalommal vett részt közös munkában melyek a kiállított múzeumokban sikereket értek el. Civil életében természetgyógyászként dolgozik, így a közösen eltöltött idő alatt számára teljes kikapcsolódás és feltöltődés ebben a szeretettel teli csoportban részt venni.

MOLNÁRNÉ RISKÓ ERZSÉBET

Szakkörvezető – népviseleti babakészítő, Király Zsiga Díjas népi iparművész. Rajz szakos pedagógus. Szakmájához kapcsolódva, 40 éve foglalkozik népviseletes babák készítésével és készítésük oktatásával. Évtizedek óta kutatja a magyar népviseleteket.

MENTES CSABA, MENTES CSABÁNÉ MÁRTA

kötélverő

A Keszthely, Szalasztó u. 28. alatt található műhely története a múlt század első felére nyúlik vissza.

keszthelyi köteles mester l906-ban született Alsólendván. Először a fonógépet hajtotta, majd a csülkölést végezte, véget font és kötőféket is kötött.

1925-ben Pécsre kertült, ahol sok ismeretet szerzett a kötélgyártással kapcsolatban.

1936-ban Iparigazolványt váltott és Keszthelyre költözött, házasságot kötött Gede Erzsébettel a kisbéri kötélgyártó lányával.

Két gyermeke született Veronika 1937-ben, majd a II. világháború megpróbáltatásai után hazaérve a nyugati fogságából Csaba 1948-ban.

A háború után folytatta a kötélgyártást az akkori megrendeléseknek megfelelően. 1941 után a háznál történő árusítás mellett vásárokon, piacokon és búcsúkon is árusítják termékeiket. Abban az időben elsősorban kenderből készültek a mezőgazdaságban és állattartásban használt kötelek (marhakötél, kötőfék, vezetőszár, istráng, rudazó kötél). A kendert tilolni, gerebenezni, fonni, szálazni kellett, mely nagyon egészségtelen volt a szálló por miatt.

Mentes Lajos halála után fia Csaba vette át a kötélgyártást 1988-ban, aki már a mai igényeknek megfelelő köteleket gyárt és forgalmaz (mászó kötél, kordon kötél, dísz kötél, vitorlás és hajókötelek).

A keszthelyi köteles műhely jelenleg is működik. A család már negyedik generáció óta kötélgyártással, kötél és zsineg forgalmazásával foglalkozik. Nagyszüleik és szüleik hagyományos kézi munkát végeztek. A kézi munka mellett fokozatosan a gépi munka is kiegészíti tevékenységüket.

A családi hagyományt követve továbbra is készítenek állattartó köteleket (marhakötél, istráng, kötőfék, kötőfékszár, parelli kötőfék, partelli vezetőszár), valamint sodrott korlát és dísz köteleket, fonatolt vitorlás és hajóköteleket. Az állandó kihívásoknak eleget téve, a piaci igényekhez igazodva ajánlják minden egyes terméküket kedves vásárlóiknak a háztartás, a mezőgazdaság, a lovassport és a hajózás területén.

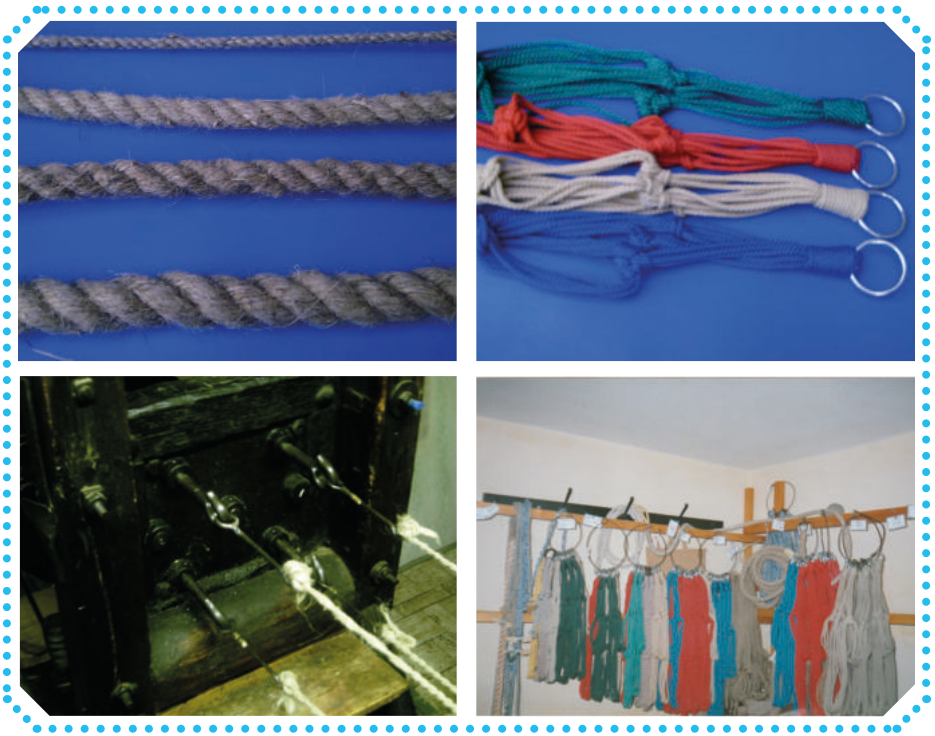

DÓRA ÁRON

mesemondó

1981. november 16-án született Budapesten. Néprajz szakon végezett az egyetemen, de már az egyetemi évek alatt elkezdett népzenetanárként dolgozni, amit végül hivatásának tekint. Ezért lassan húsz éve népi furulyákon adja tovább a magyar pásztorzene archaikus kincseit.

Emellett vőfélykedik, a maga örömére „farigcsál", és igyekszik olyan éltteret létrehozni, ami a hajdan volt „teljes élet" és műveltség értékeit hordozza.

Saját bevallása szerint, ezért is kezdett mesét mondani.

Életének egyik meghatározó iskolája volt az Egyszólam Népzenei Tábor. Itt találkozhatott idős mesterekkel, akik ennek a letűnt világbeli teljes műveltségnek még sok résztudását őrizték, és olyanokkal is, akik városi értelmiségiként egy-egy ilyen műveltségelemet maguknak felfedeztek, és tökélyre csiszoltak.

Mesemondó szempontból ilyen hiteles, „régi öreg" volt Pál István, akit a legtöbbet hallott mesélni, a nyomába lépők közül pedig Berecz András, Agócs Gergely és Fábián Éva volt, akik felnyitották a szemét a műfaj éltetésének legjobb módjaira.

Egyetemi tanulmányai alatt megismerkedhetett a mese olyan izgalmas és rejtelmes tulajdonságaival, amik a tudomány érdeklődésére tarthatnak számot, később pedig azt figyelte, hogy az

emberek érdeklődése mire tart számot a mesében. Aztán néhány éve maga is elkezdtem mesélni.

Véleménye szerint a magyar néprajztudomány hatalmasat alkotott a népmesekutatás terén. Bátran mondhatni, hogy egyedülállót. Szerinte a gyűjtött anyag tengernyi, amit meg kell tanulni felhasználni! Örömmel látja, hogy a táncház mozgalom ötletei, módszerei – ha meglehetősen lassan – de épülgetnek befelé a szövegfolklór éltetésének rendszereibe is. Maga is ehhez a folyamathoz kíván csatlakozni a maga módján, és lehetőségei szerint hozzájárulni.

Jár mesélni fesztiválokra, iskolába, óvodába, de volt már külföldön is, mesélt rádióban, táborokban. Tagja a Meseszó Egyesületnek.

Játszik a Rőtökör Társulatban, ahol az élőszavas mesemondást egészítik ki bábokkal, zenével, de a hangsúly mégis a szövegiségen van.

BERECZKY CSABA

fafaragó

Édesapja Bereczky Kálmán nagyváradi születésű, egyenruhaszabó mester volt, aki 1943-ban került Magyarországra. Édesanyja Fonnyadt Hedvig egregyi születésű varrónő.

Egy háromgyerekes család második gyermekeként 1949. április 21-én született Hévízen.

Nagyszüleinél Egregyen már kora gyerekkorában találkozott a hagyományos fa használati tárgyakkal és eszközökkel. Mindig is érdekelte a fa, mint anyag. Így aztán először apróbb zsebkéssel megmunkálható tárgyakat készített. Később nagyobb feladatot jelentő munkákba is belefogott és végül a bútorkészítésig jutott el. Magát a fafaragást, majd később az asztalos mesterséget autodidakta módon sajátította el. Múzeumi tárgyakat tanulmányozott a Balatoni Múzeumban, és néprajzi könyveket olvasva ismerkedett meg a magyar népművészet faragó hagyományaival. Az így tanultak alapján igyekezett elkészíteni alkotásait. A pásztorfaragványok megismerésében sokat köszönhet dr. Petánovics Katalinnak a Balatoni Múzeum akkori néprajzkutatójának, aki tanácsaival, bírálatával igyekezett ismereteit bővíteni, a helyes úton tartani.

Faragásaival megyei és országos kiállításokon rendszeresen szerepelt. Indult a KISZ KB által kiírt Népművészet Ifjú Mestere

pályázatokon. Meghívást kapott a Magyar Népművelési Intézet Tokaji Népművészeti Alkotótáborába. Éveken keresztül vett részt az itt folyó munkában, építette a közösségi műhelyeket, és megvalósította alkotótársaival a Makovecz Imre által elképzelt galériaházat a Tisza-Bodrog találkozásánál lévő félszigeten. Ezekben a táborokban érett meg benne a hagyomány tisztelete, élte át az alkotás örömét és tanult a magyar kultúránkról neves előadóktól.

Így aztán az úgynevezett Nomád Nemzedék aktív tagjaként Zala megyében és Keszthelyen is helyi csoportok szervezőjévé vált. 8 éven keresztül vezette a Zala Megyei Fafaragó Stúdiót. A Stúdió a Megyei Művelődési Központ keretében működött Zalaegerszegen és bemutatkozási lehetőséget biztosított tagjainknak és szakemberek bevonásával megteremtette a rendszeres NIT zsűrizés lehetőségét. 1980-tól aktívan bekapcsolódott a Vas megyei Velemi fafaragó stúdió munkájába. A Velemi példa alapján Zalában is tervbe vette egy megyei alkotóház létrehozásának lehetőségét. Az elhatározást követően megyei, városi és civil összefogással készült el 1982-ben a Gébárti-tó mellett a **Kézművesek Háza**. A társadalmi összefogás és az alkotók kétkezi munkájának eredményeképpen, azóta is szolgálja az ország és megye hagyományőrzőinek szakmai és szellemi képzését. Mind a mai napig újabb és újabb szakma számára teremtve közösségi lehetőséget a további fejlődésre.

Keszthelyen 1975-től vezet ifjúsági és felnőtt fafaragó szakkört a Goldmark Károly Művelődési Központban. Az ifjúsági csoport 38 évig folyamatosan működött. A felnőtt tagok közül 5 fő nyerte el a Népi Iparművész címet. Az ifjúsági csoport pályamunkáival rendszeres résztvevője volt a csillebérci nagyhírű országos

népművészeti szaktábornak 10-12 fővel. Országos Ifjúsági Népi Kézműves pályázatokon is eredményesen szerepelt alkotásaival. 20 évig, 2013 decemberéig a Cserszegtomaji Szabó István Általános Iskolába vezetett faragó szakkört. Számos országos kiállításon, pályázaton szerepeltek eredményesen tanítványai: I., II. helyezést értek el Országos Ifjúsági Népi Kézműves pályázaton. Évi rendszerességgel vezet fafaragó nyári táborokat fiataloknak és felnőtteknek. 18 alkalommal vett részt a Budai Várban rendezett Mesterségek Ünnepén.

1980-ban elnyerte a Népművészet Ifjú Mestere címet. A folyamatos NIT zsűrizéseken kapott minősítések révén a Népi Iparművészeti Tanács 1985-ben Népi Iparművésznek ismerte el. 2004-ben eddigi tevékenysége elismerése képen Népművészet Mestere kitüntetésben részesült. A Hagyományok Háza Népi Iparművészeti Osztály Zsűri tagnak rendszeresen felkéri fás szakmai területre benyújtott minősítések bírálatára.[4]

4 fotó forrása: https://mmakademia.hu/alkoto/-/record/MMA14751

MAJOR LAJOS

faműves

1960-ban született Keszthelyen, születése óta Vonyarcvashegyen él. Családja több generációt átfogóan famegmunkálással foglalkozik. Ez meghatározó volt számára is, hiszen a szakmai ismereteket már gyermekkorától elsajátíthatta.

A fa megmunkálásával középiskolai tanulmányai óta foglalkozik. Szülei biztatására behatóan foglalkozott a magyar népművészettel, a díszítő faragás jellegzetességeivel. Már ifjúként rendszeres résztvevője volt különböző népművészeti kiállításoknak, zsűrizéseknek, ahol alkotásai kiválóan szerepeltek. Ám a díszítő népi faragás mellett új, szakmailag izgalmasabb kihívást jelentett az alakok megformálása. Így került a szobrok készítése munkásságának középpontjába. A magyar népművészet, a magyar nemzeti kultúra, valamint a keresztény szakrális hagyományok őrzése mindig fontos maradt a számára. Emellett az anyagmegmunkálás technikájában is megőrizte a népi faragás elemeit. Ezt a művészetszeretetet adta tovább négy gyermekének is, akik közül hárman – bár más művészeti ágakban – tovább viszik az otthon szellemi hagyatékát.

Fafaragó szakkör keretében több évben is tanított fiatalokat a népi díszítő faragásra, a népművészet, faművesség fortélyaira.

Kezdeményezésére, szervező munkájának köszönhetően

több mint 20 éve alakult meg a **Balaton Art Alkotóközösség**, melyben vonyarcvashegyi és környékbeli amatőr alkotókat fogta össze. Szakmai sikereit a szobrok készítésével sikerült gyarapítania, nemzetközi versenyeken is megmérettetve magát, öregbítve ezzel szülőföldje, Keszthely, Zala megye, később a nemzetközi jelenlétével Magyarország hírnevét is.

Több mint 20 évig volt szervezője és szakmai vezetője működéséig, a két évtizedig évente megrendezett Vonyarcvashegyi Faszobrász Művésztelepnek, melynek tematikáját a magyar népi hagyományok megfogalmazása és a kereszténység motívumai adják. A telepen készült alkotások Vonyarcvashegy közterületein, intézményeiben láthatók.

A képzőművészeti egyetem végzős szobrász hallgatóinak is több alkalommal szervezett művésztelepet a fiatalos, lendületes szobrászi gondolkodásmód megismertetésére.

Magyarországi művésztelepeken túl rendszeres résztvevője fafaragó művésztelepeknek a Kárpát-medence magyar lakta vidékein, Horvátországban Szlovéniában, Erdélyben, Vajdaságban, Kárpátalján, Szlovákiában. Karitatív jellegű telepeknek is lelkes résztvevője, a jó ügyet szívesen támogatja. Így kerültek például kisplasztikái a keszthelyi kórház javára, életnagyságú Szent Flórián szobra a keszthelyi tűzoltóság elé, vagy dombormű keresztúti képei Keszthelyen, a Vaszary utcai kistemplomba, vagy például így újultak meg a vonyarci Szent Kereszt-kápolna oltárának szobrai is. Vallja, hogy az alkotó hitelességét egyénisége mellett magyar identitása adja, ez magyarázza a gyakori, magyar kulturális múltat és jövőt összekötő témaválasztása. Szobrai intézményekben és közterületeken láthatók. Munkásságát a Zala Megyei Közgyűlés 2018-ban Zala György Díjjal ismerte el.

CSILLAG JÓZSEF

asztalos

Már általános iskolás korában tudta, hogy asztalos szeretne lenni és a fa megmunkálásának szeretete a mai napig megmaradt.

Kitanulta a bútor- és épületasztalosságot, emellett 1995 óta aktív fafaragó is

A fortélyokat Bereczky Csabától tanulta, akit a mai napig a mesterének tart és nagyon sokat köszönhet neki.

Igazi örömnek tartja, amikor a bútorok és nyílászárók készítése között „művészi" kihívások is akadnak, amire az utóbbi időben a Balatoni Múzeum adott lehetőséget.

Három fiában megpróbálja elültetni ezt a fajta lelkesedést, közülük reméli, hogy legalább egy tovább viszi a mesterséget, a faragás szeretetét, a fa megmunkálásának szenvedélyét.

BURUCS SZABOLCS

grafikusművész, zenész

2018-ban szerzett diplomát a Magyar Képzőművészeti Egyetemen, Képgrafikus Művészként. Mesterei König Róbert, Somorjai Kiss Tibor és Lengyel András voltak. Az egyetemi évei alatt a legizgalmasabb a monokróm képalkotás volt számára. A fehér és a fekete, valamint a köztük bújó tónusok ragadták magukkal. Az erre legalkalmasabb grafikai technikák közt lavírozva hozta létre akkori műveit, melyek jobbára a bezártság, a kiútkeresés és az önismeret témaköreit boncolgatva keletkeztek.

Az egyetem után kezdett megismerkedni különféle grafikai és videó szerkesztő, animáló programokkal, melyekkel azóta is dolgozik.

2015-ben egy évig a Magyar Nemzeti Galéria Kiállításszervezési Osztályán dolgozott grafikusként, ahol a kiadványszerkesztéssel is megismerkedett.

A grafikai vonal mellett a zene tölti ki szabadidejének nagy részét, és a jövőben is inkább erre, illetve a képzőművészeti irányra szeretne több hangsúlyt fektetni.

A kiadvány megjelenését támogatta:

Nemzeti Kulturális Alap

Magyar GÉNIUSZ

A kiállítást rendezte és a kiállításvezetőt írta:

Molnár Csenge

Fényképezte:

Novák Csaba

Kiadványterv:

Bicsérdiné Bujtor Katalin és Burucs Szabolcs

ISBN: 978-615-81367-1-6

Felelős kiadó: Németh Péter igazgató

Ziegler Nyomda

Keszthely, 2022